

"Quina pot ser la verdadera superació de la solitud?"

Dv, 11/01/2019 per Josep Lluell
[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Baptisme del Senyor. Cicle C

Barcelona, 13 de gener de 2019

No resulta gens fàcil analitzar la solitud.

Segurament que tots l'hem experimentada en algun moment.

A vegades ens fa por i la temem.

Altres vegades, la busquem amb delit.

Però gairebé sempre la defugim.

Una cosa és estar sol i una altra sentir-se sol.

Segons tots els indicis, enquestes i estadístiques cada vegada són més les persones que se senten soles.

La solitud és viscuda gairebé sempre com a font i causa

-de tristesa

-i de sofrència.

La persona sola sent i pateix l'absència d'una companyia amistosa

-no coneix l'amor

-no coneix l'acollida

-no es pot confiar a ningú

-no té amb qui compartir la vida.

Machado deia: "Un corazón solitario ya no es un corazón."

La qüestió està en què, d'alguna manera, tots ho estem de sols a la vida.

Segur que tenim alguns amics. Hi ha persones que ens aprecien i que ens volen. Però, en el fons, cadascú viu i mor des de la pròpia solitud.

És ben veritat l'afirmació de Hölderlin: "Ser home és estar profundament sol."

Per això és tan important saber què fa la persona amb la seva solitud.

La primera reacció sol ser gairebé sempre la fugida.

Poques coses li resulten al ser humà tan dures com estar sol amb si mateix.

Els recursos per evitar-ho són prou coneguts.

El més freqüent és la diversió:

-estar ocupat per no haver de pensar en nosaltres mateixos

-fer soroll per a no sentir la pròpia solitud.

Un altre camí possible és buscar a qualsevol preu la companyia d'altres.

El resultat pot ser lamentable.

Quan les persones s'apleguen únicament per fugir de la pròpia solitud, el que sorgeix és una societat d'homes i dones solitaris composta per individus sense fesomia, configurada pels tòpics i per la moda.

Persones que s'ajunten però que no es troben. Segueixen forasteres les unes de les altres.

Quina pot ser la verdadera superació de la solitud?

És l'encontre.

És la trobada.

Són els vincles.

Trobar-se és molt més que

veure's,

escoltar-se

o tocar-se.

El decisiu és dialogar i compartir.

Experimentar la mútua acollida i la comunicació confiada, franca, lleial, verdadera.

En una paraula:

-acceptar-se i ser acceptat

-estimar-se i ser estimat.

Amb tot, no hem d'oblidar que en la persona humana hi ha una solitud última que res ni ningú podem curar.

Per això aquesta és precisament l'experiència més bàsica, més essencial del creient: no sentir-se mai sol perquè Déu l'acompanya

en la vida

i en la mort.

El creient sap i escolta el mateix que sabia i escoltava Jesús: “Tu ets el meu fill estimat.”

Aquesta podria ser una bona definició de persona creient:

Una persona que se sap estimada per Déu i que se sent cridada a estimar.

Ens hi sentim, nosaltres?